
Obsah:

	Strana
1. Adélo, můžeš? – Laura Mladá	4
2. Dárek – Jolana Hříšná	6
3. Hádka – Laura Mladá	9
4. Jen pár obyčejných vět – Laura Mladá	11
5. Kapka – Jolana Hříšná	15
6. Koloušek – Jolana Hříšná	19
7. Na Okoř je cesta – Jolana Hříšná	21
8. Přiznání – Laura Mladá	23
9. Pokušení – Laura Mladá	27
10. Spřízněné duše – Jolana Hříšná	30
11. Trubec – Jolana Hříšná	32
12. Zkrat – Laura Mladá	34
13. Zlatovláska – Jolana Hříšná	36
14. Žebračka – Laura Mladá	38

Adélo, můžeš?

„Adélo, můžeš mi prosím přihrát ještě ten čaj?“ ozývá se celým bytem otravný přítelův hlas. Obrátím jen oči v sloup, pomyslím si, maminko, ty to vidíš!

Neochotně vstanu, ohřeju bylinky pro maroda, poslušně mu ho podám až pod čumák, kde si vyslechnu, že takhle horkej ho přece nebude pít.

Bože můj! Vychovala jsem čtyři děti, se žádným nebyla taková práce jako s tímhle chlapem. Přijede na víkend a místo nějakých radovánek se zachumlá pod peřinu, protože se mu zdá, že jde na něj rýma.

Máma vždycky říkala: „Holka, ty jednou přebereš.“

Proč ty mámy musí mít vždycky pravdu?

„Adélo, můžeš?“

Sedím u stolu, dělám si čárky, kolikrát můžu. Dnes už pětadvacetkrát.

„No tedy holka, tentokrát to je ale pořádněj přešlap,“ mumlám si. Musím se ho nějak zbavit, elegantně a s grácií, pokud nechci skončit jako ošetřovatelka.

A to teda nechci!

Nevedu si žádnou statistiku v oblasti erotiky, na prstech jedné ruky spočítám kolikrát za půl roku.

No, to je tedy sláva!

Na všechny nemoci a úrazy za stejnou dobu, mi ani nestačí prsty.

Když přijel poprvé, tak zakopl o obrubník na parkovišti, jak neustále kontroloval, zda má všechny dveře u auta zamčené. Rozbil si koleno. Celý víkend mimo provoz, nejen koleno, pro jistotu všechno.

Pak to byla záda, za to jsem mohla já. Stupidní výměna žárovky. Kdybych tušila, co z toho bude za problém, tak jsem ji vyměnila sama. Balancoval na židli, všemožně se kroutil ve směru žárovky, až si nakonec pohnul s páteří a zase bylo celý víkend po ptákách.

Jen samé: „Adélo, můžeš?“

Naklepat polštář, pomoci vstát, doprovodit na wc, podat pití, za neustálé kontroly, zda je vše v pořádku v oblasti zad, zda nevznikl otok či nedej bože něco horšího.

Kolikrát celé noci nezamhouřím ani oko, musím být v pohotovosti, co kdyby se náhodou přitížilo.

Minule skučel s ovázaným prstem, když se při mytí nádobí řízl o nůž. Teklo krve jako z vola, to je pravda, ale zase to nic tak hrozného nebylo. Tedy pro mě ne. U protějšku to však vypadalo přinejmenším na amputaci. Dle nárků.

Dnes na něj jde asi rýma. Běhám každou chvíli kontrolovat, zda mu neotýká nos, aby se snad neudusil. Cítí se nějak slabý. Tak proč kruci nesedí doma na zadku?

Když po třicátéšesté se ozve, zda můžu, tak toho začínám mít plný brejle.

Vcházím do ložnice, odhrnu z něj peřinu a povídám: „Já můžu a co ty holoubku? Taky můžeš?“

Vidím rozšířené zorničky, obavy, zda to myslím vážně nebo jen žertuji.

Nastává tahanice o peřinu. Protesty z jeho strany.

Náhle zapomíná jak těžce je nemocen, obléká se, dokonce kvapně. Odchází s výčitkami adresované mě, že neberu ohledy na těžce nemocného člověka. Měla bych se cítit provinile, já však cítím úlevu.

Z ničeho nic se na chodbě ozve rámus, nejdříve rachot plechu a pak nadávání, skuhrání.

Sousedka zase zapoměla odklidit plechový lavor ode dveří, je mi to jasný. Zamykám a s potutelným úsměvem si strkám špunty do uší.

Ať si ho ošetří ona.

Dárek

„Tak večer,” řekl Pavel v kuchyňce, kde se potkali, když odnášela prázdný hrníček od kávy.

Odcházela z práce o trochu dřív, aby se stihla připravit na večerní akci.

Dneska slaví narozeniny, je jí čtyřicet.

„Mám pro tebe speciální dárek, myslím, že si to užiješ,” pokračoval.

„Toho se právě trošku obávám,” odpověděla mu a v hlavě se jí vynořily vzpomínky na dárky, kterými Pavel tak rád obdarovával své kamarády.

„Doufám, že to není větrný tunel, jízda smyku nebo skok ze Žďákovského mostu, to už tady všechno bylo,” řekla s hlavou v lednici, odkud dolovala nákup.

„Ne, tentokrát jsem vymyslel něco opravdu originálního,” zahihňal se spokojeně Pavel a odešel čelit posledním pracovním výzvám, které si na ten den naplánoval.

Doma se osprchovala, zabalila do ručníku a šla si do ložnice vybrat, co si vezme večer na sebe.

Stála nahá před zrcadlem, dívala se na své dříve tak pěkně tvarované tělo a kriticky zhodnotila, že lepší to už asi nebude.

Vybrala si krátké černé šaty, které zdůrazňovaly její ženské tvary a hezké nohy. Dívala se na sebe do zrcadla a říkala si: „To jsou ta pozitiva středního věku, už jsem se naučila skrývat své fyzické nedostatky, stejně tak jako emoce.”

Oblékla si kabát a kozačky, zabouchla dveře, a když šla po schodech dolů, tak ji napadlo, že se trošku projde, aby si srovnala myšlenky v hlavě, než se sejde s Renatou a Pavlem v jejich oblíbeném baru, kam už léta chodili zapíjet svá životní vítězství i prohry.

Myslela na to, jak to všechno rychle uteklo a najednou si uvědomila, že už je na místě, vešla dovnitř a zjistila, že v baru je plno, ale z jedné sedačky hned u piana na ní mávala Renata s Pavlem.

Přisedla si k nim, Pavel jí nalil víno a odněkud vylovil obrovskou kytici se čtyřiceti růžemi.

Popřáli jí, předali pár dárků, které se zdály být zcela neškodné, tak se zaradovala, že se Pavel tentokrát zachoval rozumně a neobdařil ji žádným adrenalinovým překvapením, ale v ten moment se k ní naklonil a pošeptal jí: „Ten můj hlavní dárek přijde na řadu až později.”

Byla zabraná do rozhovoru s Renatou, když si náhle uvědomila, že na ní někdo mluví ještě někdo jiný.

„Prosím? Co jste říkal?“ zeptala se mladíka, který stál vedle ní.

„Nešla byste si se mnou zatančit?“ zopakoval svou otázku.

„Asi jste si v tom šeru spletl ročníky, mladíku, ten váš sedí támhle naproti,“ odpověděla a ukázala na sedačku, kde seděla tři děvčata přibližně mladíkova věku.

„Ale já bych si chtěl zatančit s vámi,“ nenechal se mladík odradit.

Kamila si ho pozorně prohlédla, byl vysoký, pohledný, zdál se jí milý, ale stále váhala.

„Jen si jdi zatancovat, já si půjdu popovídat s dorostenkami,“ řekl Pavel a přesedl si naproti k děvčatům, odkud se během chvilky začaly ozývat výbuchy smíchu.

Zrovna hráli písničku „Jsem to já jak zamlada“ od Olympicu, a když pohledem sklouzla na Pavla, bylo jí jasné, že je to jeho práce a rozesmálo jí to.

Zvedla se a šla na parket za doprovodu mladíka, který se jí mezitím představil jako Martin. Kamila si ho po cestě na parket prohlédla a odhadovala, že je mu kolem dvaceti pěti let. Vlnila se v rychlém rytmu zpěvu Petra Jandy, prohlížela si Martina a musela si přiznat, že se jí opravdu líbí.

Když písnička dohrála, byli oba udýchaní a Martin navrhl, že by si na baru mohli dát něco k pití. Kamila souhlasila, posadili se na barové stoličky, objednali si a Martin jí vyprávěl o svém životě, o tom, že studuje vysokou školu, má nedaleko pronajatý byt, nemá stálou přítelkyni a Kamila se mu moc líbí.

Lichotilo jí to, cítila, jak jí alkohol stoupá do hlavy a letmé Martinovy doteky jí vzrušovaly.

Teprve, když se přišla Renata rozloučit, že už půjde a také Pavel odcházel v doprovodu jedné z dorostenek, uvědomila si, že už je hodně pozdě.

Chtěla se s Martinem rozloučit a jít domů, ale navrhl jí, že ji doprovodí.

Jeho společnost byla příjemná, oblékli se a vyrazili do zimní noci.

Šli mlčky vedle sebe, sněhové vločky jim padaly do tváří, Martin se zastavil a jednu vločku, která jí spadla na tvář, odfoukl, vtom si Kamila uvědomila, že se jí chystá políbit.

Vnímala, jak jí objímá a hladí a cítila touhu po jeho mladém těle.

„Půjdeme ke mně, spolubydlící odjel na víkend domů,“ řekl náhle Martin.

Neodpověděla, ale nebránila se a po chvilce přišli před dům, kde bydlel. Odemkl a pozval jí dovnitř.

Po cestě trochu vystřízlivěla, ale věděla, že teď už nedokáže odejít.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se jí.

„Trošku vína, jestli máš,” odpověděla a Martin odešel do kuchyně pro skleničky a víno.

Zatím si prohlížela jeho moderně zařízený byt, působil na ni čistě a útulně.

Stoupla si k oknu, dívala se na třpytící se vložky ve svitu pouličních lamp. Do podvědomí vstupovaly první tóny hudby, kterou Martin pustil.

„Vybral jsem Arakainy,” řekl a Kamila si vzpomněla, že kdysi v pradávnou, ještě jako mladá holka byla na jejich koncertu.

Tiskli se k sobě, pohupovali se v pomalém rytmu hudby, jejich doteky byly intenzivnější a Kamila cítila stále silnější touhu po jeho nahém těle. Vyhrnula mu tričko, hladila ho na zádech, hrudníku a vnímala jeho rostoucí vzrušení.

Vykasal jí šaty, hladil jí stehna, tiskl jí k sobě, rozeplnul zip a šaty spadly na zem. Stála před ním jen v punčochách a tangách, podprsenku pod tyto šaty nenesila. Vzal ji za ruku a odvedl k posteli.

Lehl si vedle ní, dotýkal se jí zlehka bříšky prstů, pomalu kroužil kolem jejich tvrdých bradavek, prsty sjížděly pozvolna stále níž, zastavily se u lemu krajkových kalhotek, přejely po něm a pokračovaly na stehna, pak se vrátily a pronikly přímo pod kalhotky. Kamila zasténala a jeho obratné prsty jí přinesly první vlnu rozkoše.

Pomalou do ní pronikl, celou jí vyplnil svým vzrušeným mužstvím, pohyboval se v ní zprvu pozvolna, postupně byly jeho pohyby stále prudší, důraznější a ona opět ucítila přicházející závrať.

Sténala a věděla, že i jeho vrchol se blíží. Nadzvedl se a celou jí zkropil kapkami bílé tekutiny.

Leželi vedle sebe a Kamila byla ráda, že Martin mlčí. Měla zavřené oči a užívala si pocit úplného fyzického uspokojení.

Martin se zvedl a beze slova se odešel sprchovat.

Najednou se z kabelky ozval tón přicházející sms zprávy. Překvapilo ji, že jí někdo píše tak pozdě v noci, vlastně skoro až k ránu. Na displeji svítila zpráva od Pavla.

„Jak se ti líbil dárek, který jsem ti koupil k narozeninám? Doufám, že byl plně funkční. Tak zítra, jsem zvědavý na detaily.”

Nevěřicně si ještě několikrát přečetla Pavlovu zprávu.

Tak Martin byl jeho dárek, došlo jí po chvíli, když jí znovu začala hlava fungovat.

Takže jsem k narozeninám dostala několikahodinovou iluzi mládí a přitažlivosti, napadlo ji.

Pavel si ale neuvědomil, že jí k tomu přibalil jako bonus i pořádnou dávku vystřízlivění z iluzí, říkala si a cítila, jak na ni dopadá tíha jejích čtyřiceti let.

Hádka

„Markéto, neměla bys vyhledat nějakého odborníka?“ táže se mě jedno dopoledne starostlivým hlasem můj kolega, po jednom nepříliš „*příjemném*“ hovoru s mým klientem.

„Nestarej se,“ zamumlám jen tak pro sebe, aniž bych zvedla oči od lejster.

Pátým rokem sdílíme s Pavlem kancelář, podnikáme v oblasti financí.

„Blbeček jeden,“ ulevuji si, prej vyhledat odborníka, nebýt těch jeho věčných keců o úžasný manželce, tak jsem úplně v pohodě. To je samé Alenka říkala, udělala, myslela, zařídila, jedinou větu nezačne bez toho pro mě už tak odporného, na nervy lezoucího jména, pošklebují se v duchu. Mám pocit, že bych ho dokázala i zabít. Poslední dobou jsem podrážděná, nevrlá.

„*Neuděláme si kávu?*“ Aniž by počkal na odpověď, vrhá se ke konvici. Poté s vervou sobě vlastní usedá proti mně, dokončit mi vyprávění započaté od rána, o tom jak včera Alenka chtěla vyluxovat, nefungoval však vysavač. „*Kdybys ji viděla, jak tam chuděra stála bezradně,*“ vypráví nadšeně, div, že se neudusí koláčem, který přikusuje ke kávě. Představuji si tu chudinku, jenž čeká na svého pana úžasného, který ji vezme za ruce, a jdou koupit nový vysavač. Ani nevím, kdo z těch dvou mě štve víc.

Tik. Tik. Tik. Cítím, jak cosi v mém těle tiká. Časovaná bomba.

Vtom zazvoní telefon, Pavel odchází se svou chotí na oběd.

Výbuch se tedy odkládá na dobu neurčitou.

Trpím alergií na svého kolegu. Nevím kam s tímto problémem zajít, na alergologii či psychiatrii?

Možná, že mu trochu závidím spokojené manželství.

Ve svých pětáctyřiceti letech nabývám dojmu, že mi ujíždí vlak. Cítím se staře, unaveně. Mám všechno, přesto nemám nic. Celý život se pachtím za kariérou, mám práci, peníze, auto, byt. Jsou lidé, kteří mi i závidí. To se mám. Jsou však věci, které se nedají koupit, láska, ta mi chybí nejvíce, děti, na které jsem nikdy neměla čas si je pořídit, partner, který by mne miloval. Schází mi to obyčejné lidské štěstí.

Nic se mi nedaří. Hledám na různých seznamkách chlapa, každý se na schůzce rozplývá nad tím, jak jsem samostatná, sebevědomá žena, sen každého z nich. Přitom většina z nich to vzdá hned v prvním kole, pár odvážlivců si troufne do dalšího. Jeden z nich dokonce vydržel měsíc, dnes ráno však třísknul dveřmi, že odchází. Prý cítí v podpaží, jak mu začíná růst peří, narážel tím na mé každodenní speciality z drůbežího masa. Na nic originálnějšího zřejmě nepřišel.

„Tak, už jsem zase zpátky," hlásí mi radostně kolega.

Štěstím jsem celá bez sebe.

Snažím se ho nevnímat, vyprávění se nevyhnu, to bych musela být hluchá.

Dovídám se, že se nevyhnuli tématu o mě, ženuška se domnívá, že by to už mohla být menopauza, věkem by to odpovídalo. Nevěřím tomu, co slyším. Nádhera jedna, jakým věkem? Je o pět let mladší a bude se naparovat.

„Alenka jen podotkla, že už nejsi nejmladší, nemyslela to zle," ještě stačí dodat.

Zrychluje se mi tep a stoupá tlak.

„Drž už hubu, Pavle," křičím rozčilením, důkazem vytočení je letící květináč směrem k němu. Vyčítám mu všechno, i to, za co vůbec nemůže. Od jeho Alenky, přes můj podělanej život, až k jeho blbým kecům, které se nedají poslouchat. Bouchly mi saze, ale fest.

Cítím úlevu, ale co bude dál, to nevím. Usedám zpátky ke smlouvám, nastalé ticho by se dalo krájet.

„Ty si myslíš, že jsem šťastný?“ položí mi náhle otázku.

„Nejsi, snad?“ opáčím posměšně.

„Před dvěma měsíci mě postavila před hotovou věc, našla si milence. Navrhla volné manželství. Nechápu, co si pod tímto pojmem mám představit. Mám se rozvést anebo hrát dál před lidmi to trapný divadýlko o spokojeném manželství? Ocítl jsem se na scestí, nevím kterým směrem jít dál.“

Nemohu uvěřit jeho slovům. Proč mi to, ale neřekl dříve? Nejspíš to bude tím, že sedíme vedle sebe v jedné místnosti, nevnímáme se, nekomunikujeme. Předháníme se, soutěžíme, v uzavírání smluv. Jsme profíky ve svém oboru, naprostí laici v životě.

„Půjdeme na skleničku?“ navrhuji smířlivým tonem.

„Moc rád," zní odpověď.